

Side skal anvendes galvaniseret Jerntraad til Tagdækkets Fastgjørelse, tror jeg, at man vil have opnaaet Alt, hvad man billigvis kan forlange fra det Offentliges Side med Hensyn til Sikkerhedsforanstaltninger i den Retning. Den ærede Ordsvøer for Udvalget spurgte igaar, om Beføstningen ved Udvalgets Flertals Forslag kunde antages at blive saa stor, at denne ikke vilde opveies ved de øvrige Goder, der vilde opnaas. Beføstningen vil ikke blive ganske lille. Den skal jeg forøvrigt ikke opholde mig ved, da den blev saa udførlig omtalt igaar af den ærede 3die Landsthingsmand for 8de Kreds; men Goderne, der skulle opnaas, Goderne, som Beføstningen skulde opveie, kan jeg ikke faae Die paa. Den høitærede Minister erklærede ogsaa igaar, at der ikke var Tale om at bringe Folk til at give Penge til Andre, men kun om at lade dem anvende Penge paa deres Eget. Det blev navnlig sagt ligeoverfor en Bemærkning om, at man ligesaa gjerne kunde have gaaet til at paalægge Befolkningen en Indkomstskat. Ganske vist er her jo ikke Tale om at paalægge Befolkningen en saadan Afgift af Penge til Andre, men dog paalægges man den en Udgift, som, naar den ikke maa anses absolut nødvendig i det Offentliges Interesse, forekommer mig at være ikke alene overflødig, men mildest talt ogsaa uhensigtsmæssig. Det er godt nok, at det er en Beføstning, som anvendes paa Folks egne Eiendomme, men det er noget Aparte ad Lovgivningsveien at gaa til at paabyde Folk, at de skulle træffe de og de Foranstaltninger, som kræve Pengeudgifter af dem, naar de ikke selv have Lyst dertil eller finde det nyttigt. Jeg tror iøvrigt ikke, at Befolkningen er saa bange for at koste Penge paa sit Eget. Man kan jo f. Ex. se hen til Anskaffelsen af Klæde, Bøjhøve og Siggende; men paabød man det ved Lov, vilde det vistnok faae Udseende af en noget egen Fremgangsmaade, som jeg ingenlunde tror vil være heldig, og jeg kan slet ikke se, at det Formaal, der her er Tale om at fyldestgjøre, kræver, at man gaar til at paabyde en Foranstaltning, som i mine Dine ikke er nødvendiggjort ved nogen Ting. Kan jeg saaledes ikke se, at der enten ved Regjerings Forslag eller ved Flertallets i sin Almindelighed naaes Noget, der kan betragtes som nødvendigt, og som ikke naas lige saa fuldt ved det Forslag, der er stillet af de to ærede Medlemmer (Breinholt og Raben), kan jeg derimod ikke Andet end bestemt formene, at en saa omfattende Forholdsregel, som Flertallet foreslaar, vil have navnlig et Par betydelige Ulemper. Den første Ulempe vil være den, som jeg tror, jeg allerede tillod mig at nævne ved Sagens første Behandling, at der, naar Taget er fastbundet ved Jerntraad, er ikke alene Udfigt til, men omtrent Visshed for, at det omtrent, til det er opbrændt, bliver liggende paa Huset. Det glider i hvert

Fald ikke ned, inden det er mere end halvt gjenembrændt. Saa vil det nok løsnes saa meget i Binding og Traad, at det glider ned, men det bliver liggende, til det idetmindste er halvt gjenembrændt, og i den Tid er der al Sandsynlighed for, at det af Binden, naar der er nogen Vind — og nogen Vind kommer derved, at Varmen foraarsager nogen større Luftstrømning, selv om det er stille Veir, — kan føres bort i nogen Afstand. Altsaa, Vinden vil bevirke, at det paa Huset liggende brændende Tag, efterhaanden som det løsnes lidt, vil føres omkring, og er der da straaetke Bygninger i Nærheden, er der al Sandsynlighed for, at de ville gaa i Løbet med. Det blev nævnt af en æret Folkethingsmand under den Forespørgsel, som i det andet Thing blev stillet i forrige Samling, at han personlig havde overværet en Ildbrand, hvor Taget var fastgjort med galvaniseret Jerntraad, og hvor det under Branden blev ført omkring af Binden og antændte 2 à 3 Gaarde i Nærheden. Slige Tilfælde er jeg forvisset om ville gjentage sig oftere, og derfor finder jeg, at man mindst af Alt skulde gaa til ad Lovgivningsveien at paabyde en Foranstaltning, som man jo egentlig ikke kan finde nogen videre Grund til, eller som ikke kan være til nogen Nytte, men som derimod kan forvolde Ulemper. Der er en anden Ulempe, som jeg heller ikke skal undlade at paapege, og det er den, at naar Taget er fastgjort med Simer eller Tækkergarn eller den Slags Bindemidler, saa at det ved Ildbrand temmelig hurtigt glider ned ad Husets Sider, er det ikke sjældent, at man i Stuehuset redder det Meste af Indboet, efter at Taget er faldet ned. Sparrer og Loft kunne i længere Tid brænde, inden Loftet brænder igjennem, og Folk kunne altsaa gaa temmelig farefrit derind, naar først Taget er brændt og ryddet tilside, saa at de have Udgang. Bliver derimod Taget liggende og brænder ovenpaa Huset, er der vistnok al Sandsynlighed for, at Loftet hurtigt bliver brændt igjennem, og altsaa den Mulighed, der er, eller i ethvert Fald den Sikkerhed, der er til ellers at kunne færdes inde i Bygningerne, hvorover Taget brænder, bliver meget ringere, og Tiden bliver meget kortere. Ogsaa denne Grund forekommer mig stærkt at tale for, at man ikke paabyder Fastbinding med Jerntraad over hele Bygningen, men indskrænker sig til at fiktire Udgangsdørene osv. Der er et Punkt i det ærede Flertals Betænkning, som jeg skal drøele et Øieblik ved, idet det nemlig forekommer mig at indeholde en Antydning af, hvor upraktisk Udvalgets ærede Flertal har set paa den Sag, det har behandlet. Det er jo muligt, at den ærede Ordsvøer ikke er saa særlig inde i disse Forhold, men jeg vil dog antage, at enhver Landboer vil finde, at den lille Bemærkning i Betænkningen, som jeg nu vil tillade mig at oplæse, er i sig selv saa underlig, at der ikke godt kan lægges nogen Vægt derpaa. Her